

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci
žalobkyně: **Z. S., s.r.o.**
sídlem X

zast. advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. JMK 99520/2025, sp. zn. S-JMK
90494/2025/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. JMK 99520/2025, sp. zn. S-JMK 90494/2025/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vyškov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 5. 2025, č. j. MV/2024 OD/26 Ja (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání čtyř přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Těchto přestupků se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X, tovární značky Audi A4, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nezjištěný řidič měl dne 2. 1. 2024 v době nejméně od 00:10 do 00:31 hodin ve V. na pozemní komunikaci P. č. p. 503/13 porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že stál s vozidlem v prostoru označeném svislou dopravní značkou IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, jejíž součástí je dopravní značka B29 „Zákaz stání“, B20a „Nejvyšší dovolená rychlost 30 km/h“ a B13 „Zákaz vjezdu vozidlům nad 3,5 t“ s doplňkovým textem „dopravní obsluze vjezd povolen“, čímž se dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Téhož jednání se měl nezjištěný řidič dopustit na témže místě dne 9. 1. 2024 v době nejméně od 22:00 do 22:30 hodin a dne 6. 2. 2024 v době nejméně od 2:20 do 2:35 hodin. Téhož jednání se měl dopustit rovněž dne 23. 1. 2024 v době nejméně od 13:20 do 13:40 hodin ve V. na pozemní komunikaci P. č. p. 380/11. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, uvedl relevantní právní úpravu a vyjádřil své právní závěry. Dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, že správní orgán I. stupně dostatečně prokázal spáchání přestupků žalobkyní a že uložená pokuta ve výši 8 000 Kč je přiměřená a zákonná.

II. Žaloba

4. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí ze čtyř důvodů. Z výroku rozhodnutí neplyne, zda je žalobkyně uznána vinnou ze spáchání jednoho, nebo více přestupků. Z tohoto důvodu žalovaný první rozhodnutí o přestupcích zrušil. Ani z nového výroku však jednoznačně nevyplývá, zda správní orgány považují jednání za jeden přestupek, nebo za čtyři samostatné přestupky. Výrok je formulován v jednotném čísle a skutkové okolnosti jednotlivých dílčích jednání jsou velmi podobné. Tomu by odpovídalo pojetí jediného přestupku s více dílčími útoky. Závěr o tom, že se žalobkyně dopustila více přestupků není v rozhodnutí o přestupku odůvodněn. Žalovaný jednak neposoudil, zda žalobkyni uznává vinnou z jednoho přestupku, a to ať již pokračujícího či trvajícího, nebo zda jí klade za vinu spáchání více přestupků. Toto má dopad i na úvahu o správním trestu, neboť množství přestupků určuje rozmezí pokuty.
5. Druhá vada rozhodnutí spočívá v nedostatečně odůvodněné výši správního trestu. To souvisí jednak s tím, že nebylo vyjasněno, zda je žalobkyně trestána za jeden nebo za čtyři přestupky. Uložená pokuta odpovídá tomu, že je žalobkyně trestána za spáchání více přestupků. Odůvodnění tím, že se provozovatel vozidla dopustil čtyř přestupků a tím, že je správnímu orgánu z vlastní činnosti známo, že s předmětným vozidlem dochází

v uvedeném čase k častému páchání shodného přestupku dle žalobkyně nepostačuje. Takové odůvodnění by dopadalo stejně tak na pokutu ve výši 6 000 Kč nebo 4 000 Kč. Odůvodnění neodpovídá požadavkům vysloveným judikaturou správních soudů, a to rozsudků Nejvyššího správního soudu 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005–63 a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019–28. Chybějící úvahy správního orgánu I. stupně nedoplnil ani žalovaný.

6. Přítěžující okolnost v podobě opakovaného páchání přestupků totožným vozidlem v totožném místě navíc nebyla v řízení prokázána. Navíc se ani nejeví jako relevantní, protože není tvrzeno, že by pachatelem těchto přestupků byla žalobkyně. Případné sankcionování samotného řidiče není v řízení vedeném proti žalobkyni relevantní.
7. Třetím důvodem nezákonnosti rozhodnutí je, že jednání žalobkyně vůbec nebylo protiprávní. Zónová značka, kterou měla žalobkyně porušit, byla negována dopravní značkou, která stání povolovala. Bezprostředně za zónovou dopravní značkou zakazující stání se nachází dopravní značka IP 11e *parkoviště – podélné stání*. Spornou zůstala otázka, zda vozidlo stálo mimo vyhrazené parkoviště. Takové tvrzení převzal Městský úřad Vyškov, avšak nijak je neprokázal. Je nesporné, že vozidlo stálo za dopravní značkou IP 11e, a to na stejné (pravé) straně komunikace, na níž je tato značka umístěna. Správní orgány ani netvrdily, že by působnost této značky byla ukončena křižovatkou nebo jiným dopravním značením. Pro závěr, že vozidlo stálo mimo vyhrazené parkoviště, chybí opora ve spise. Nebylo prokázáno, že by vozidlo stálo v nepřehledné zatačce. Není rozhodné, že parkovací místo nebylo vyznačeno vodorovným dopravním značením, neboť dopravní značka IP 11e jeho použití nevyžaduje.
8. Čtvrtým důvodem pro zrušení rozhodnutí je nevedení společného řízení o více přestupcích žalobkyně, uložení trestu nerespektujícího zásadu absorpce a nezákonně uloženou povinnost k náhradě nákladů řízení. Přestupky řešené v tomto řízení i přestupek ze dne 26. 3. 2024 byly spáchány před zahájením kteréhokoli z přestupkových řízení, byly odloženy v časovém rozmezí několika dnů, tedy byly splněny podmínky pro vedení společného řízení.
9. Městský úřad Vyškov přestupky projednal odděleně a uložil samostatné pokuty (2 000 Kč a 8 000 Kč), aniž by se jednotlivé tresty navzájem jakkoli reflektovaly. Argument správního orgánu, že postupoval odděleně z důvodu zastoupení žalobkyně jiným zmocněncem neobstojí, obě řízení byla zahájena vůči stejnému zmocněnci a nic nebránilo jejich spojení. Stejně tak je nepravdivé tvrzení, že by byla absorpční zásada aplikována alespoň v řízení o přestupku ze dne 26. 3. 2024, neboť z odůvodnění rozhodnutí to nevyplývá. Za nezákonný považuje žalobkyně rovněž výrok o náhradě nákladů řízení. Ty vznikly pouze v důsledku toho, že správní orgán nevedl společné řízení, ač k tomu byl povinen. V důsledku tohoto postupu byl žalobkyni uložen nejen vícečetný trest namísto úhrnného, ale též dvakrát povinnost hradit náklady řízení. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného, replika, duplika a triplika

10. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, o jakých přestupcích bylo řízení vedeno. Každý jednotlivý přestupek je konkrétně časově a místně vymezen. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě bylo postaveno najisto, že vozidlo žalobkyně stálo v působnosti dopravního značení zakazujícího stání. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 8 000 Kč, tedy ve spodní třetině možného zákonného rozpětí. Uloženou pokutu žalovaný považuje za

zcela přiměřenou a odůvodněnou. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016-58. V nyní řešené věci správní orgán řádně zdůvodnil, proč nevedl společné řízení s řízením vedeným pod sp. zn. MV 31559/2024 Od. Bylo tomu proto, že v každém řízení figuroval jiný zmocněnec. Proto byl aplikován absorpční princip. Uložené pokuty ve výši 8 000 Kč a 2 000 Kč nepřekračují možnou horní hranici pokuty stanovenou v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

11. Žalobkyně v **replíce** s vyjádřením žalovaného nesouhlasila. Na svých námitkách trvala. Nejasnosti ohledně počtu přestupků dle ní trvají i nadále. I ve vyjádření žalovaný na některých místech mluví o přestupku v jednotném čísle. Žalobkyně trvala i na tom, že vozidlo stálo v místě, kde je stání dovoleno. Přiložila příslušné opatření obecné povahy, kterým byla místní úprava v předmětné ulici stanovena. K otázce potřeby vedení společného řízení žalobkyně uvedla, že argumentace žalovaného je účelová. Pokud by správní orgán vedl od počátku jedno správní řízení, k volbě odlišného zmocněnce by dojít nemohlo. Tvrzení žalovaného o tom, že byla aplikována absorpční zásada není pravdivé. Žalovaný ani neuvedl, ve kterém řízení mělo být přihlédnuto k tomu, že nebylo vedeno společné řízení. Dle žalobkyně k tomu přihlédnuto nebylo ani v jednom řízení, v odůvodnění nic takového tvrzeno není.
12. Žalovaný v **duplice** odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40, a tvrdil, že v případě provozovatele vozidla se nemůže jednat o trvající přestupek. K otázce nákladů řízení uvedl, že rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odboru dopravy, sp. zn. MV 31559/2024 OD, bylo změněno v rámci přezkumného řízení rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 03. 12. 2025, č. j. JMK 170769/2025 tak, že byl zrušen výrok III. rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
13. Žalobkyně v **triplice** trvala na žalobním návrhu v plném rozsahu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, je uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce vadou řízení, která má vliv na zákonnost pouze později vydaného správního rozhodnutí o některém ze sbíhajících se správních deliktů. Rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení sp. zn. MV 31559/2024 OD, nabylo právní moci dne 18. 12. 2024. Rozhodnutí, které je předmětem nyní vedeného řízení, nabylo právní moci dne 9. 7. 2025. Nyní přezkoumávané rozhodnutí je tedy druhé v pořadí a je stíženou vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí.
14. Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování správního orgánu byly náklady řízení účtovány duplicitně v obou řízeních. K pozdějším krokům žalovaného právní předpis neumožňuje přihlížet.
15. Žalobkyně nesouhlasí s judikaturou NSS, podle níž přestupek provozovatele vozidla nemůže být trvající ani pokračující. Takový výklad je podle ní neudržitelný i s ohledem na zrušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a vedl by k absurdním důsledkům, např. postihu za každou minutu neoprávněného parkování. Rozhodná navíc není jednotnost záměru řidiče, ale pochybení provozovatele při nastavení pravidel, školení a dohledu.
16. Žalobkyně nesouhlasí ani s názorem, že u nezaviněného přestupku nelze uvažovat o pokračování. Takový přístup by mohl vyloučit trestní odpovědnost právnických osob tam,

kde až souhrn dílčích útoků naplní znaky trestného činu; jednotlivě by totiž šlo jen o přestupky.

IV. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)). Při splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) rozhodl bez jednání.
18. Žaloba není důvodná.

Výrok rozhodnutí o přestupku

19. Výrok rozhodnutí o přestupku musí dle § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikaci skutku, druh a výměru správního trestu.
20. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. jiných okolností, má nepostradatelný význam při identifikaci skutku takovým způsobem, aby nebyl zaměnitelný s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 85/2015-25). V nyní projednávané věci byl každý ze skutků vymezen samostatně místem, datem i časovým úsekem, v němž mělo dojít k nedovolenému stání. Již z takto individualizovaného vymezení plyne, že správní orgán neposuzoval jediný souvislý děj, nýbrž více samostatných skutků, odlišitelných právě časem a konkrétním místem jejich spáchání.
21. Žalobkyně namítala, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, zda byla uznána vinnou jedním pokračujícím či trvajícím přestupkem, nebo více přestupky.
22. Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Je pravda, že některé dílčí formulace výroku jsou vedeny v jednotném čísle. Tato formulační nepřesnost však sama o sobě nezpůsobuje nesrozumitelnost výroku, jestliže je z jeho celkového obsahu bezpečně patrné, kolik skutků je obviněnému kladeno za vinu a za jaké jednání je trestán. V projednávané věci výrok obsahuje čtyři samostatně popsání děje, navzájem odlišené datem, časem a místem, přičemž každý z nich naplňuje tytéž zákonné znaky přestupku provozovatele vozidla. Právě tato individualizace vylučuje záměnu s jiným skutkem a současně umožňuje jednoznačný závěr, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání čtyř přestupků.
23. Tento závěr podporuje i návaznost výroku o trestu na § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy na ustanovení upravující ukládání správního trestu za více přestupků projednaných ve společném řízení. Přestože by bylo vhodnější formulovat výrok explicitněji a výslovně uvést, že žalobkyně byla uznána vinnou čtyřmi přestupky, nedostatek stylistické přesnosti v nyní projednávané věci nedosahuje intenzity nepřezkoumatelnosti ani nezákonnosti. Z výroku jako celku je totiž seznatelné, co bylo předmětem rozhodování i jaký počet skutků správní orgány posoudily.

Pokračující a trvajícím přestupek

24. Podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky se pokračováním v přestupku rozumí „takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují

skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.“

25. Podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky je trvajícím přestupek „*takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.*“
26. Z pouhé mnohosti skutků a jejich případné blízké časové souvislosti nelze bez dalšího dovozovat naplnění znaků pokračování v přestupku, zejména existenci jednotného záměru. Stejně tak k závěru o trvajícím přestupku nepostačuje, že jde o opakovaná porušení téže povinnosti, jsou-li zachycena v různých dnech a oddělených časových úsecích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40).
27. V projednávané věci šlo o čtyři samostatně zjištěné případy nedovoleného stání v různých dnech, nikoli o jeden nepřetržitě trvajícím protiprávní stav. Ze správního spisu neplyne, že by vozidlo stálo po celou dobu bez přerušování na témže místě; naopak jednotlivá zjištění jsou od sebe časově oddělena. Již proto není namístě uzavřít, že by šlo o trvajícím přestupek.
28. Nejedná se ani o pokračování v přestupku. U přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu správní orgány neposuzují zaviněné jednání řidiče, nýbrž objektivní odpovědnost provozovatele za to, že nezajistil dodržování pravidel provozu při užití vozidla. I pokud by soud ponechal stranou obecnější úvahy o tom, zda je u tohoto typu přestupku konstrukce pokračování pojmově přiléhavá, v nyní projednávané věci pro takový závěr zjevně chybí skutkový podklad. Žalobkyně netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit jednotící záměr, jednotící mechanismus jednání nebo natolik úzkou skutkovou souvislost, která by odůvodňovala posouzení čtyř oddělených dějů jako jediného pokračujícího přestupku.
29. Soud proto uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud projednávané jednání posoudily jako čtyři samostatné přestupky provozovatele vozidla.

Odůvodnění výše trestu

30. Správní orgán uložil žalobkyni trest v zákonném rozmezí, a to ve spodní třetině zákonného rozmezí. Správní orgán v rozhodnutí o přestupku vysvětlil, že vzal v potaz to, že nebyly prokázány žádné okolnosti mající negativní dopad na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Zároveň bylo přihlédnuto k tomu, že se žalobkyně dopustila celkem čtyř přestupků. Správní orgán rovněž konstatoval, že z úřední činnosti ví, že s předmětným vozidlem dochází v uvedeném místě k páchání shodného přestupku, tedy k nerespektování svislé dopravní značky IZ 8a. Stanovaná pokuta dle správního orgánu odpovídá zákonem sledovanému účelu dosažení individuální a generální prevence. Stejně jako žalovaný považuje i soud odůvodnění uloženého trestu za dostatečné.
31. Správní orgány jsou povinny zhodnotit veškerá relevantní zákonná hlediska, včetně toho, že sankci ukládají, za více sbíhajících se deliktů. Neznamena to však, že by byly povinny své úvahy kvantifikovat, tedy váhu jednotlivých zvažovaných hledisek vyčíslit. Tento závěr nijak neodporuje judikatuře NSS, která smysl odůvodnění ukládané sankce spatřuje především v její individualizaci tak, aby reflektovala okolnosti konkrétního případu a nebyla svévolná nebo pouze obecně odůvodněná (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019-43; shodně rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 As 110/2020-50).

32. V projednávané věci správní orgán výslovně uvedl, že přihlédl k tomu, že nebyly zjištěny žádné konkrétní negativní následky pro bezpečnost a plynulost silničního provozu. Současně zohlednil, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání čtyř skutků stejného typu. Právě souběh čtyř obdobných přestupků je z hlediska individualizace sankce okolností podstatnou, neboť vypovídá o vyšší intenzitě porušení povinnosti provozovatele zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu.
33. Pokud správní orgán uvedl, že je mu z úřední činnosti známo opakované porušování těchto pravidel tímž vozidlem v daném místě, nelze tuto pasáž vykládat izolovaně jako samostatnou a neprokázanou přítěžující okolnost nad rámec nyní projednávané věci. Z kontextu rozhodnutí plyne, že správní orgán především vycházel z opakovanosti protiprávního jednání, která je patrná již z projednávaných čtyř skutků. I bez této doplňující poznámky by proto odůvodnění pokuty obstálo, neboť rozhodujícími hledisky byly počet skutků, jejich obdobná povaha a absence závažnějších následků.
34. Soud nepřehlíží, že odůvodnění výše pokuty mohlo být rozvedeno podrobněji, zejména ve vztahu k tomu, proč správní orgán považoval za přiměřenou právě částku 8 000 Kč a nikoli částku nižší. Tato okolnost však sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění je dostatečně seznatelné, jaká hlediska správní orgán považoval za podstatná, a uložená pokuta se nachází ve spodní části použitelného zákonného rozpětí. Nejde tedy o sankci excesivní ani svévolně stanovenou.
35. Soud proto uzavírá, že odůvodnění trestu, byť není zvlášť podrobné, z hlediska požadavků na přezkoumatelnost a individualizaci správní sankce ještě obstojí.

Naplnění znaků přestupkového jednání

36. Provozovatel vozidla odpovídá za přestupek provozovatele vozidla mimo jiné tehdy, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu [§ 125f odst. 2 písm. b) tohoto zákona].
37. Soud má za to, že jednání kladené žalobkyni za vinu znaky přestupku vykazovalo. Nutno upřesnit, že žalobní argumentace v této části nevychází z přesného obsahu správního spisu. Žalobkyně v žalobě vychází z premisy, že se v místě nacházela dopravní značka IP 11e „Parkoviště – podélné stání“. Ze správního spisu, konkrétně z opatření obecné povahy ze dne 30. 1. 2023, kterým byla stanovena místní úprava provozu na místní komunikaci ul. P. a ul. N. H. ve V., však plyne, že v místě byla stanovena dopravní značka IP 11g „Parkoviště částečné stání na chodníku podélné“, umístěná pod značkou IP 4b.
38. Podle § 3 odst. 6 vyhlášky č. 294/2015 Sb. („vyhláška“) je platnost zónové dopravní značky ukončena značkou informující o jejím konci, není-li stanoveno jinak.
39. Podle § 3 odst. 7 téže vyhlášky platnost informativních značek označujících parkoviště končí 5 m před hranicí nejbližší křižovatky, není-li způsob a uspořádání dovoleného stání vyznačen vodorovnými dopravními značkami nebo není-li jejich platnost ukončena jiným způsobem.
40. Dle § 8 odst. 2 vyhlášky informativní značky zónové označují začátek nebo konec oblasti, ve které platí příslušná ustanovení pravidel provozu na pozemních komunikacích vyplývající z právního předpisu.

41. Dle § 12 odst. 2 vyhlášky se vodorovné značení stání a parkovišť užívají k vyznačení uspořádání zastavení a stání a popřípadě stanovení způsobu stání ve vztahu k okraji pozemní komunikace nebo uspořádání prostoru parkoviště.
42. Z přílohy č. 5 vyhlášky současně plyne, že zónová značka vymezuje oblast, v níž platí příslušné zákazy či omezení, pokud místní úpravou provozu uvnitř této oblasti není stanoveno jinak.
43. Z uvedeného plyne, že v celé zóně označené značkou IZ 8a platí režim zákazu stání, ledaže je uvnitř této zóny konkrétně a srozumitelně vymezen prostor, v němž je stání dovoleno. Ani dopravní značka IP 11g „*Parkoviště částečné stání na chodníku podélné*“ sama o sobě neruší zónový zákaz v celé další části ulice; vyznačuje pouze místo, popřípadě úsek, kde je stání za stanovených podmínek dovoleno. Je-li současně uspořádání stání vyznačeno vodorovným dopravním značením, je třeba respektovat právě toto konkrétní vymezení parkovacích míst i způsobu stání.
44. V nyní projednávané věci se podle správního spisu v místě nacházelo vodorovné dopravní značení vymezující parkovací pruh. Z fotografií založených ve spise plyne, že vozidlo žalobkyně nestálo v rámci takto vyznačeného prostoru, případně do něj zasahovalo jen nepodstatně nebo mimo jeho vymezení. Rozhodující přitom není, že vozidlo stálo na stejné straně komunikace jako značka IP 11g, nýbrž to, zda stálo v prostoru a způsobem, v němž bylo stání místní úpravou skutečně dovoleno. Správní orgány i žalovaný dospěly k závěru, že nikoli, a soud v tomto hodnocení neshledal rozpor se správním spisem ani s použitelnou právní úpravou.
45. Námitka žalobkyně, že stála v místě, kde bylo stání dovoleno, proto není důvodná. V projednávané věci nebyla rozhodující žalobkyní předestřená úvaha o dopravní značce, která podle opatření obecné povahy v místě vůbec stanovena nebyla, nýbrž konkrétní skutkové zjištění, že parkování bylo uvnitř zóny dovoleno jen ve vyznačeném prostoru a za podmínek odpovídajících stanovené místní úpravě, zatímco vozidlo žalobkyně mimo tento prostor stálo.
46. Za takto zjištěného skutkového stavu se řidič neřídil dopravními značkami, a jednání proto vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívající v porušení povinnosti řídit se dopravními značkami dle § 4 písm. c) téhož zákona.

Nevedení společného řízení

47. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení. Toto ustanovení má obligatorní povahu. Jedinou zákonnou výjimkou je postup podle § 88 odst. 5 téhož zákona, tedy vyloučení jednotlivého skutku ze společného řízení usnesením k urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu.
48. Podle § 125g odst. 5 zákona o silničním provozu, jde-li o projednání přestupků podle § 125f odst. 1 v návaznosti na postup podle § 125f odst. 5, lze ve společném řízení projednat pouze ty přestupky, které se vztahují k věcem odloženým nebo věcem, o nichž bylo řízení zastaveno, do jednoho měsíce od odložení nebo zastavení první z nich.
49. Přestupky řidiče v projednávané věci byly odloženy dne 19. 6. 2024. Z rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV 31559/2024 OD/10 Ja, předloženého

žalobkyní, soud zjistil, že věc přestupku řidiče byla odložena dne 22. 6. 2024. V projednávané věci tak byly podmínky pro vedení společného řízení.

50. To však samo o sobě nevede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží jeden správní trest (absorpční zásada). Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že společné řízení je procesním prostředkem k naplnění absorpční zásady. Samotné nevedení společného řízení proto představuje relevantní vadu teprve tehdy, promítne-li se do hmotněprávního postavení účastníka, zejména uložením sankce v rozporu se zásadou absorpce (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 1. 2024, č. j. 2 As 40/2023-43, bod 18, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016-58, body 29 až 31, či ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, bod 20).
51. V tomto směru soud přisvědčuje správnímu orgánu v tom, že rozhodující není samotná procesní oddělenost obou věcí, nýbrž to, zda správní orgán při ukládání sankcí zohlednil souběh přestupků a přihlédl k dříve uloženému trestu. Jen tím lze zabránit tomu, aby byl pachatel postižen přísněji pouze v důsledku toho, že správní orgán vedl místo jediného řízení řízení více.
52. Žalobkyně doložila rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV 31559/2024 OD/10 Ja. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí na str. 4 plyne, že správní orgán si byl vědom skutečnosti, že o přestupcích mělo být vedeno společné řízení. Správní orgán proto vzal v potaz řízení o přestupcích a pokutu ve výši 8 000 Kč, která byla v této věci žalobkyni uložena. Z odůvodnění plyne, že správní orgán aplikoval absorpční zásadu a uložil žalobkyni pokutu v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z nadepsaného plyne, že nevedení společného řízení nemělo vliv na zákonnost uloženého trestu. Podstatné je, že správní orgán při úvaze o výši trestu aplikoval absorpční zásadu.

Náhrada nákladů řízení

53. Povinnost k úhradě nákladů řízení byla žalobkyni uložena jak v nyní projednávané věci, tak i v rozhodnutí ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV 31559/2024 OD/10 Ja. Je sice pravda, že výrok, jímž byla žalobkyni uložena povinnost hradit náklady řízení v druhé z těchto věcí, byl později v přezkumném řízení zrušen, soud však při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu.
54. Pro posouzení žalobní námitky je podstatné, které z rozhodnutí bylo vydáno později. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že vada spočívající v nerespektování absorpční zásady se může projevit pouze v později vydaném rozhodnutí, neboť jen v něm mohl správní orgán přihlédnout k již dříve uloženému trestu. Tento princip je přiměřeně použitelný i na posouzení vícenásobně uložené povinnosti k náhradě nákladů řízení, je-li tvrzená újma odvozována právě od toho, že správní orgán vedl namísto společného řízení řízení dvě.
55. V projednávané věci byla obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydána téhož dne. Pořadí jejich vydání je proto třeba dovodit z jejich obsahu a procesní návaznosti. Z odůvodnění rozhodnutí č. j. MV 31559/2024 OD/10 Ja plyne, že správní orgán již reflektoval existenci sankce uložené v nyní projednávané věci a tuto skutečnost promítl do své úvahy o trestu. Naproti tomu původní rozhodnutí v nyní projednávané věci žádné dřívější rozhodnutí nereflektovalo. Z toho logicky plyne, že rozhodnutí č. j. MV

31559/2024 OD/10 Ja bylo rozhodnutím později vydaným ve smyslu judikatury k absorpční zásadě, a to přesto, že obě rozhodnutí nesou stejné datum.

56. Za této situace mohla případná vada spočívající v duplicitním uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení dopadat právě na toto pozdější rozhodnutí, nikoli na nyní přezkoumávané rozhodnutí. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
57. Nad rámec uvedeného lze doplnit, že výrok o náhradě nákladů řízení v druhé věci byl následně v přezkumném řízení zrušen, takže žalobkyně ve výsledku povinnost hradit náklady řízení duplicitně nemá. K této pozdější skutečnosti sice soud nepřihlížel jako k důvodu zákonnosti napadeného rozhodnutí, potvrzuje však praktický význam závěru, že tvrzená újma byla odstraněna v jiné věci.

V. Závěr

58. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Neshledal ani jiné vady, k nimž by musel případně přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 9. června 2026

Lenka Bahýřová, v. r.
samosoudkyně